

TALÁLT VERSEK

Újvári Erzsé

(1899 – 1940)

PRÓZA: 27

Végtelen utakra dobtak bennünket
Sehol se ágyaznak nyugalmat aláink
Az erdőkben megvesszőznek a fák
Hegyekről lesöpör a szél
Éjjel a vizek elrabolják asszonyainkat
A születni akarók kiszáradnak az anyák méhében
Ha valaki megáll mozdonyok futnak keresztül a testén
Menni kell!
Menni kell tovább!!
Ezért anyám
Nem tudunk mi visszatérni hozzád
De várjatok
Egyszer énekelve minket is elhoz a reggel

PRÓZA: 21

Éjjel egy lánynak énekelni kezdett a melle.
Börtönökből hegyekre futottak a fák.
Csak ti ültök még mindig a falak alatt.
Gyerekeitek labdák a cirkuszban és nem szabad megnőniök.
Gyertek velem!
Hintát kötünk a legmagasabb hegyek közé.
Tornyokat az asszonyok mellére tűzzük.
Velem!!
Bányákból kigurítjuk a vakok szemeit.

Hegyekről lemossuk a temetőket.
Madarak, veletek a rizsföldekre szállunk.
Sípokat faragunk a gyárak kéményeiből.
Gépek az olajforrások elé futnak.
Halljátok-e, állatok?
Tüzeket rakunk az ostorokból,
És énekelni fogtok a várandós anyákkal.
Nézzétek, a csillagokat szedem lámpásnak a tenyereitekbe.
Gyertek!
Karjaim már elérték a napot,
Felénk kiáltoznak a kókusz szigetek.

PRÓZA: 20

Ki érti meg az állatok bögsését
Az örökös munkáról és a ketrecekről?
Csak én kívánok velük egy jászolnál lenni.
Mert az én szemeim is örökké kérdeznek.
És hol van, aki felelni tudna?
Testvéreimet isten mellé ültették az asszonyaik.
Ha néha lejönnek hozzám, betakarják a szemeimet.
Társaim a hold alatt az asszonyért hegedülnek.
Talán a párom.
De ő fehér gyolccsal a testemet mossa,
Mert holnap talán már mellém fekhetsz.
Emberek!
A ti nyelveteken szólok.
Talán még lesz valaki köztetek, aki felém nyújtja a kezét.
Akkor szemeimet a madaraknak adnám.
Színes üvegből házakat fújnék a hegyek tetejére.
A narancsszagú szigetek elé úsznék.
De csak az állatok jönnek.
Várjatok, veletek megyek a jászolok elé.